

31. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI SĂ MURIM FAȚĂ DE LEGE ȘI SĂ ADUCEM ROADĂ LUI DUMNEZEU

„Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de Lege, prin trupul lui Hristos,
ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți,
ca să aducem rod lui Dumnezeu.“

Romani 7,4

Când Hristos a murit pentru noi, și noi am murit împreună cu El. Dumnezeu ne-a privit ca fiind uniți cu Hristos. Moartea Lui pentru păcatele noastre era moartea noastră în El (vezi capitolul anterior). Dar păcatul nu a fost singura cauză care a omorât pe Isus și ne-a omorât și pe noi. Și Legea ne-a omorât. Dacă noi călcăm Legea, prin aceea că păcătuim, atunci Legea ne condamnă la moarte. Dacă n-ar fi nici o Lege, nu ar fi nici o pedeapsă. «Dar, unde nu este lege, nu este nici călcare de lege» (Romani 4,15). «Știm însă că orice zice Legea vorbește celor de sub Lege, pentru ca ... toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu» (Romani 3,19).

Nu exista nici o scăpare de sub blestemul Legii. Ea era dreaptă; noi eram vinovați. Exista numai o cale de eliberare: cineva trebuia să plătească pedeapsa. De aceea a venit Isus. «Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi» (Galateni 3,13).

Dacă noi suntem în Hristos, atunci Legea lui Dumnezeu nu ne poate condamna. Puterea dominantă a Legii asupra noastră a fost de două ori înfrântă. Pe de o parte Hristos a împlinit pentru noi cerințele Legii. Deoarece El a împlinit în chip desăvârșit Legea, aceasta ne este socotită nouă (vezi capitolul 11). Pe de altă parte Hristos a plătit cu sângele Său pedeapsa, pe care o cerea Legea.

De aceea Biblia învață așa de clar, că îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu nu se bazează pe împlinirea Legii. «Din faptele Legii nici o faptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui, pentru că prin Lege vine cunoștința păcatului» (Romani 3,20). «Știm că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos» (Galateni 2,16). Nu este nici o speranță să fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin împlinirea Legii. Singura speranță este sângele și dreptatea lui Hristos, pe care ne-o putem însuși numai prin credință. «Pentru că noi socotim că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii» (Romani 3,28).

Deoarece noi am murit față de Legea Sa și nu mai suntem dominați de ea, cum putem noi atunci să fim plăcuți lui Dumnezeu? Nu este Legea expresia voinței lui Dumnezeu, cea bună și sfântă (Romani 7,12)? Răspunsul biblic este, că acum noi nu mai aparținem Legii, care cere și condamnă, ci noi aparținem lui Hristos, care cere și dă. Odinioară dreptatea era cerută din afară, prin litere scrise în piatră. Însă acum această dreptate se naște ca o dorință prin părtașia noastră cu Hristos. El este prezent și real. Duhul Său ne ajută în slăbiciunea noastră. Tablele Legii care omorau au fost înlocuite printr-un Om viu. «Litera omoară, dar Duhul dă viață» (2 Corinteni 3,6; compară cu capitolul 14).

De aceea Biblia spune că această ascultare nouă nu este *credincioșia față de Lege*, ci *aducătoare de roadă*. «Astfel că și voi ... ați fost făcuți morți față de Lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu» (Romani 7,4). Noi am murit față de împlinirea Legii, ca să trăim pentru a aduce rod. Rodul crește în mod normal într-un pom. Dacă pomul este bun, și rodul va fi bun. Vorbind în acest simbol, pomul este relația plină de dragoste cu Isus Hristos. Pentru aceasta a murit El. Acum El ne invită: „Încredeți-vă în Mine”. Muriți față de Lege, ca să purtați rodul dragostei.

32. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI SĂ PUTEM TRĂI PENTRU HRISTOS ȘI NU PENTRU NOI

*„Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși,
ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat.”*
2 Corinteni 5,15

S-ar putea ca mulți să nu poată înțelege că Hristos a murit pentru ca să Se glorifice. Hristos a murit pentru noi, pentru ca noi să trăim pentru El. Aceasta este esența afirmației din 2 Corinteni 5,15. Cu alte cuvinte: El a murit pentru noi, pentru ca noi să-L glorificăm. Sau spus mai liber, Hristos a murit pentru Hristos.

Aceasta nu este un joc de cuvinte, ci este adevărul. Păcatul înseamnă că noi am ratat în a glorifica pe Dumnezeu – și prin aceasta nu am glorificat nici pe Fiul Său (Romani 3,23). Dar Hristos a murit, ca să poarte acest păcat și să ne elibereze de el. Deci El a murit, ca să poarte rușinea pe care noi am adus-o asupra Lui prin păcatul nostru. El a murit ca să inverseze acest fapt. Hristos a murit pentru gloria lui Hristos.

Cu aceasta unii au probleme, deoarece sună a înfumurare. Pare să nu fie o faptă de dragoste. Aparent suferința lui Hristos pare prin aceasta să fie opusul a ceea ce prezintă Biblia: cea mai mare faptă de dragoste. Însă efectiv ambele sunt adevărate. Că Hristos a murit pentru propria glorie și că El a murit ca să dovedească dragoste, nu numai că ambele sunt adevărate, ci ambele sunt *una și aceeași*.

Hristos este unic în felul Lui. Nimeni nu poate acționa așa și să numească aceasta dragoste. Hristos este singura Persoană în tot universul care în același timp este Dumnezeu și Om și de aceea nespus de prețios. Desăvârșirea Lui morală este infinit de frumoasă. El este infinit de înțelept, de drept, de bun și de tare. «El este strălucirea gloriei Sale (a lui Dumnezeu) și întipărirea Ființei Sale» (Evrei 1,3). Să-L vezi și să-L cunoști pe El este o împlinire mai deplină decât tot ce oferă lumea.

Aceia, care L-au cunoscut foarte personal, au putut spune:

*Dar cele care îmi erau câștig le-am socotit o pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr,
și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespus de mari a cunoștinței lui Hristos
Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L
câștig pe Hristos (Filipeni 3,7-8).*

«Hristos a murit, pentru ca noi să trăim pentru El» nu înseamnă „pentru ca noi să-I *ajutăm*”. Dumnezeu «nu este slujit de mâini omenești, ca având nevoie de ceva» (Faptele Apostolilor 17,25). Nici Hristos nu are nevoie: «Pentru că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți» (Marcu 10,45). Hristos nu a murit, pentru ca noi să-I *ajutăm*, ci pentru ca noi să cunoaștem și să savurăm cât de nemărginit de prețios este El. El a murit ca să ne salveze de distracțiile nimicitoare și să ne umple de bucurie la privirea frumuseții Sale. Prin aceasta noi suntem iubiți și El este onorat. Aceasta nu se contrazice.

Isus a spus ucenicilor Săi, că El va pleca, așa că El va putea trimite pe Duhul Sfânt ca Ajutor (Ioan 16,7). Apoi El le-a spus ce va face Ajutorul: «El Mă va glorifica» (Ioan 16,14). Hristos a murit și a fost înviat, pentru ca noi să-L putem vedea și glorifica. Acesta este cel mai mare Ajutor al lumii. Aceasta este dragoste. Rugăciunea cea mai plină de dragoste, pe care Isus a rostit-o, era: «Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea» (Ioan 17,24). Pentru aceasta a murit Hristos. Aceasta este dragoste – să sufere, ca să ne dăruiască o bucurie veșnică. Darul este El Însuși.

33. *Hristos a suferit și a murit ...*

CA SĂ FACĂ CRUCEA BAZA TUTUROR LAUDELOR NOASTRE

„Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.“

Galateni 6,14

Aceasta pare cu adevărat exagerat. Să ne lăudăm noi numai cu crucea? Cu totul textual, *numai* cu crucea? Chiar și Biblia vorbește despre alte lucruri, cu care cineva se poate lăuda: să te lauzi în speranța gloriei lui Dumnezeu (Romani 5,2), să te lauzi în necazuri (Romani 5,3), să te lauzi în slăbiciuni (2 Corinteni 12,9), să te lauzi cu poporul lui Hristos (1 Tesaloniceni 2,19). Ce înseamnă aici «decât»?

Înseamnă că toate celelalte laude trebuie să fie totdeauna o laudă a crucii. Dacă ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu, atunci aceasta trebuie să fie o laudă a crucii. Dacă ne lăudăm cu poporul lui Hristos, atunci această laudă să fie o laudă a crucii. A se lăuda numai cu crucea înseamnă că numai crucea face posibilă toate celelalte laude și de aceea orice laudă justificată trebuie să fie o laudă a crucii.

De ce? Deoarece toate lucrurile bune – și chiar și cele rele, pe care Dumnezeu le transformă spre bine – au fost câștigate pentru noi prin crucea lui Hristos. Fără credința în Hristos păcătosului îi rămâne numai condamnarea. Da, chiar și necredincioșii au parte de unele lucruri frumoase. Dar Biblia învață, că toate aceste binecuvântări naturale fac numai ca judecata lui Dumnezeu să fie și mai aspră, dacă ele nu sunt luate cu mulțumire pe baza suferinței lui Hristos (Romani 2,4-5).

De aceea tot ce noi savurăm, ca unii care cred în Hristos, datorăm morții Sale. Suferința Sa a înghițit toată judecata, pe care a meritat-o fiecare păcătos, și El a dobândit tot binele pe care îl savurează păcătosul grațiat. De aceea toate laudele noastre cu privire la aceste lucruri să fie o laudă a crucii lui Hristos. Noi nu suntem așa de orientați spre Hristos cum ar trebui să fim, și nu onorăm crucea așa cum ar trebui s-o facem, deoarece nu ne gândim că toate lucrurile bune și toate lucrurile rele, pe care Dumnezeu le transformă în bine, au fost dobândite prin suferințele lui Hristos.

Și cum suntem noi așa de radical focalizați spre cruce? Noi trebuie să recunoaștem adevărul, că am murit împreună cu Hristos la cruce (vezi capitolul 31). Când apostolul Pavel a recunoscut aceasta, a spus: «lumea este răstignită față de mine și eu față de lume» (Galateni 6,14). Aceasta este cheia laudei crucii centrată pe Hristos.

Dacă vă încredeți în Hristos, puterea uriașă de atracție a lumii acesteia va fi sfărâmată. Sunteți mort pentru lume și lumea este moartă pentru dumneavoastră. Și ca să exprimăm în sens pozitiv: sunteți «o făptură nouă» (Galateni 6,15). Cea veche este moartă. Un om nou s-a născut – un om care crede în Hristos. Această credință se caracterizează prin aceea, că pentru cel care crede Hristos înseamnă mai mult decât tot ce este în lume. Puterea lumii, de a câștiga dragostea noastră, este moartă.

A fi mort față de lume înseamnă că toate bucuriile legitime ale lumii devin dovada răscumpărării prin sânge de către dragostea lui Hristos – și un prilej de a te lăuda cu crucea. Dacă inima noastră urmărește înapoi raza binecuvântării și recunoaște că ea își are originea în cruce, atunci toate aspectele lumești ale acestei binecuvântări sunt moarte pentru noi – și Hristos cel răstignit este totul pentru noi.

34. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI SĂ PUTEM TRĂI PRIN CREDINȚA ÎN EL

„Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine;
și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință,
aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.“
Galateni 2,20

Acest verset este un paradox evident. «Eu nu mai trăiesc», și totodată «acum trăiesc». Probabil veți spune: „aceasta nu este un paradox, ci o succesiune. Mai întâi eu am murit cu Hristos, apoi am fost înviat cu El și acum trăiesc”. Aceasta este adevărat. Dar ce înseamnă aceste afirmații contradictorii: «nu mai trăiesc eu», dar «trăiesc acum»? Trăiesc eu acum, sau nu?

Paradoxurile nu sunt contradicții. Ele par numai a fi. Pavel vrea să spună că a fost un „eu”, care a murit, și că există un alt „eu”, care trăiește. Exact aceasta are loc când devii creștin. Eu-l vechi a murit. Un eu nou a fost «creat», respectiv «înviat». «Dacă este ceva în Hristos, este o creație nouă» (2 Corinteni 5,17). «Și noi, pe când eram morți în greșeli, ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... ne-a înviat împreună» (Efeseni 2,5.6).

Hristos a murit, pentru ca la moartea Sa să ia cu Sine în mormânt „eu-l vechi” al nostru și să-i sucească gâtul. «Știm că *omul nostru cel vechi* a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, ca să nu mai fim robiți păcatului» (Romani 6,6). Dacă ne încredem în Hristos, suntem uniți cu El și Dumnezeu privește eu-l nostru vechi ca fiind mort cu Hristos. Scopul morții lui Hristos a fost învierea unui om nou.

Cine este deci eu-l nou? Prin ce se deosebesc acești doi eu? Sunt eu încă eu însumi? Versetul de la începutul acestui capitol descrie pe acest om nou în două feluri: o descriere este aproape de neimaginat, cealaltă este foarte simplă. Mai întâi se spune, că noul eu este Hristos, Cel care trăiește în mine: «nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine». Eu înțeleg acesta în felul următor; eu-l nou este definit prin prezența permanentă și ajutorul permanent al lui Hristos. El îmi dă permanent viață. El îmi dă totdeauna puterea necesară, ca să fac ceea ce El îmi dă să fac. De aceea Biblia spune: «Pot totul în Cel care mă întărește» (Filipeni 4,13). «Iată la ce lucrez eu și mă lupt, după lucrarea Lui, care lucrează cu putere în mine» (Coloseni 1,29). În final eu-l nou spune: «Căci n-aș îndrăzni să amintesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine» (Romani 15,18).

Aceasta este prima descriere a omului nou în Galateni 2,20: un om nou în care locuiește Hristos, care este purtat de Hristos și care este întărit de Hristos. Pentru a obține aceasta, Hristos a murit, și aceasta caracterizează pe un creștin. Cea de-a doua descriere a omului nou este: el trăiește prin aceea, că în fiecare clipă se încrede în Hristos. «Ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.»

Fără această a doua descriere a omului nou ne vom întreba, ce contribuție avem noi, ca zilnic să avem parte de ajutorul lui Hristos. Acum cunoaștem răspunsul: este credința. În ceea ce privește partea lui Dumnezeu, Hristos trăiește în noi și ne face capabili să trăim așa cum ne învață El. Aceasta este lucrarea Lui. Însă partea noastră este să ne încredem în faptul că El este în orice moment la noi și ne ajută. Suferința și moartea Sa fac posibil aceasta. Această realitate este dovada că El este totdeauna cu noi și ne va ajuta.

35. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEA FAMILIEI UN SENS PROFUND

*„Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.”
Efeseni 5,25*

Planul biblic al lui Dumnezeu cu privire la familie descrie soțul ca pe unul care își iubește soția așa cum Hristos a iubit Adunarea Sa, și pe soție ca pe una care se poartă față de soțul ei așa cum ar trebui să se poarte credincioșii față de Hristos. Acest tablou l-a avut Dumnezeu în gând, când a trimis pe Hristos în lumea aceasta. Hristos a venit pentru mireasa Sa și a murit pentru ea, ca să arate cum Dumnezeu a gândit să fie familia.

Această analogie nu spune că soții ar trebui să sufere din cauza soțiilor lor. Este adevărat că într-un anumit sens aceasta a avut loc cu privire la Hristos. El a suferit pentru Adunarea Sa – mireasa Sa – pentru a o chema la existență. Și oamenii acestei Adunări aparțineau acelor care l-au pricinuit suferințe. Și o mare parte a suferințelor Sale a fost pricinuită prin aceea că ucenicii Lui l-au părăsit (Matei 26,56). Esența acestei analogii este, că Isus a iubit pe ucenicii Lui – și anume până la moarte – și nu i-a părăsit.

Planul lui Dumnezeu cu privire la familie a existat deja înainte de a fi Adam și Eva și înainte ca Hristos să vină pe pământ. Știm aceasta, deoarece Pavel citează un verset de la începutul Bibliei (Geneza 2,24), atunci când a explicat taina familiei: «De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup». În fraza următoare el explică ceea ce tocmai a citat: «Taina aceasta este mare: eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare» (Efeseni 5,31-32).

Aceasta înseamnă, că familia a fost planificată în gândurile lui Dumnezeu din veșnicie, pentru a ilustra relația lui Hristos cu Adunarea Sa. Familia a fost numită «taină», deoarece acest scop al familiei a fost revelat abia la venirea lui Hristos. Acum înțelegem că familia este destinată să facă vizibilă în această lume dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa.

Deoarece acesta a fost planul lui Dumnezeu de la început, și Hristos a avut același gând, atunci când a mers la moarte. El știa că unul din multele rezultate ale suferinței Lui era să arate semnificația profundă a familiei. Toată suferința Sa trebuia să fie un mesaj adresat în mod deosebit tuturor soților: așa trebuie să iubească fiecare soț pe soția lui.

Cu toate că inițial Dumnezeu nu a planificat să existe familii nefericite, sunt totuși multe familii nefericite. Acesta era efectul păcatului. El ne face să ne comportăm rău unii față de alții. Hristos a suferit și a murit ca să schimbe aceasta. În privința aceasta soțiile au partea lor de responsabilitate. Dar Hristos dă soților o responsabilitate deosebită. De aceea Biblia spune: «Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea» (Efeseni 5,25).

Soții nu sunt Hristos. Dar ei sunt chemați să fie așa cum este El. Și însușirea deosebită a asemănării cu Hristos este atitudinea soțului de a suferi pentru soția lui, fără să o amenințe sau s-o trateze rău. Aceasta include, ca el să fie gata să sufere, ca s-o apere de orice pericol din afară. În afară de aceasta el trebuie chiar să suporte, când ea îl dezamăgește sau îl tratează rău. O astfel de dragoste este posibilă, deoarece Hristos a murit atât pentru soț cât și pentru soție. Păcatele lor sunt iertate. Niciunul nu trebuie să-l facă pe celălalt să sufere din cauza unui păcat. Hristos a purtat aceste suferințe. Acum noi, fiind amândoi păcătoși care au avut parte de har, putem răsplăti răul cu bine.